

หลวงพ่ोजัน จันทโร

ประวัติหลวงพ่ोजัน วัดบางมอญ (วัดบางสงบ)

อุปัชฌาย์จัน ท่านเกิดที่ตำบลบางมอญ อำเภอมหาราช จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันจันทร์ เดือน 8 ปีกุน พ.ศ.2380 จ.ศ.1199 ร.ศ.56 โดยบิดาของท่านชื่อ ทบ โยมมารดา ชื่อ ทรัพย์ ชีวิตเมื่อครั้งเยาว์วัยได้ศึกษาเล่าเรียนเขียนอ่านอยู่กับวัด สมัยก่อนโรงเรียนหายากจึงเล่าเรียนกับพระตามวัด จนกระทั่งอ่านออกเขียนได้ ทั้งภาษาไทยและอักษรขอม ครั้นเมื่ออายุ 23 ปี (พ.ศ.2403) ญาติโยมได้ทำการอุปสมบทให้ที่วัดบางมอญนั่นเอง โดยมีพระอธิการอินทร์ วัดตาลเอน เป็นพระอุปัชฌาย์ พระมหาต่าย วัดระฆัง เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์จัน วัดบางมอญ เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เมื่อบวชได้รับฉายาว่า "จันทสโร" และได้อยู่วัดบางมอญตลอดมา ปี พ.ศ.2435 อายุได้ 55 ปี พรรษาที่ 32 ได้รับตราตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์บวชกุลบุตรอยู่ในเขตอำเภอมหาราช

อุปัชฌาย์จัน เป็นพระเถระพระคณาจารย์รุ่นเก่า มีอายุสูง พรรษาก็มาก จนได้รับเกียรติยกย่องว่าเป็นพระที่กอร์ป ด้วยคุณธรรม เมตตาธรรม อย่างสูงส่ง หลวงพ่อบุชฌาย์หรือหลวงพ่ोजัน ได้รับการขนานนามว่าเป็นพระผู้คงแก่เรียน และได้รับการยกย่องว่าทรงวิทยาคุณในทางไสยศาสตร์อย่างแท้จริง คนสมัยเก่าของชาวอำเภอมหาราช ที่ยังมีชีวิตอยู่และเป็นศิษย์ของหลวงพ่ोजันอันมี กำนันบรรจง เฉลยวาเรศ กำนันตำบลบางนา อำเภอมหาราช อยุธา และ คุณคำรณ ขำคล้ายซึ่งทั้งสองคนเล่าให้ฟังว่า แต่ก่อนมีนักเลงทุ่งมหาราช ซึ่งไม่ชอบยอมแพ้ใครง่ายๆ ถึงแม้แต่นักเลงถิ่นอื่นยังขยาดหวาดผวา ไม่กล้ามาราวีหรือต่อกรด้วย นักเลงสมัยก่อนมีเรื่องขัดใจกันมักจะนัดดวลกับแบบตัวต่อตัว หรือแบบตะลุมบอนกัน พอฝ่ายหนึ่งหัวร้างข้างแตกยอมเป็นฝ่ายแพ้ อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นผู้ชนะจะไม่ซ้ำเติมและไม่ปฏิบัติทารุณต่อ แต่กลับช่วยเหลือทำให้เกิดความเข้าใจและนับถือในอาวุโสของผู้ชนะ

อุปัชฌาย์จัน จันทสโร ท่านเป็นพระแบบโบราณ ถือเคร่งในธรรมวินัย ยึดถือคำสอนของพุทธองค์ตลอดมา ท่านยึดสันโดษ ไม่โลภแต่กลับช่วยเหลือ อนุเคราะห์ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ดังนั้น ที่วัดของท่านจึงมีสัตว์หลายชนิดมาอาศัยท่านอยู่เป็นจำนวนมาก อุปัชฌาย์จันหรือหลวงพ่ोजัน ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ตั้งแต่พ่อลูกถึงหลานก็ยังมี ฉะนั้น จึงกล่าวได้โดยไม่ต้องสงสัยว่า ชาวทุ่งมหาธาตุ ยุคก่อนต้องเป็นศิษย์ของท่าน กันแทบทั้งนั้น

หลวงพ่ोजัน เป็นพระนักปฏิบัติ คือ ยึดสมณะและวิปัสสนาธุระ แม้ว่าท่านจะมรณภาพมาเป็นนานแล้วก็ตาม แต่ตำรับตำราของหลวงพ่ोजันได้มอบให้เป็นสมบัติของวัดเป็นหลักฐานประการสำคัญว่าหลวงพ่ोजันเป็นพระที่ศึกษาค้นคว้าวิทยาการความรู้ ตลอดจนเทคนิคทฤษฎีวิชาการทุกแขนงที่ได้ศึกษามา นอกจากนี้ ยังเป็นการช่วยเหลืออนุชนรุ่นหลังให้มีตำราเก่าๆ ไว้ศึกษาหาความรู้ นับได้ว่าหลวงพ่ोजันท่านมองเห็นการณ์ไกล จึงรักษาสมบัติอันมีค่าและควรจะต้องถือเป็นแบบฉบับต่อไปในอนาคต

หลวงพ่ोजันท่านเป็นพระที่มีอัชฌาศัยสมณะ มักน้อย เป็นผู้มีเมตตาธรรมและมีศีลาจารวัตรเคร่งครัดต่อพระธรรมวินัย ท่านได้ปฏิบัติสมณธรรมอันควรแก่สมณะเป็นอย่างดี จนเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของบรรพชิตและฆราวาสทั่วไป พยายามอมรมบ่มนิสัยให้พระเถรทุกรูปทุกนามปฏิบัติตนให้อยู่ธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด โดยยกเอาอุทาหรณ์และคำสั่งสอนขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่ตั้ง พร้อมทั้งสั่งสอนประชาชน ในแถบถิ่นใกล้ ไกลว่า ให้ทุกคนประพฤติดีมีศีลธรรมประจำใจ จะทำสิ่งใดอย่ามั่วรีรอ หลวงพ่ोजันเป็นพระที่มีจิตใจมั่นคงในการที่จะทะนุบำรุงพระศาสนาด้วยความมุ่งมั่นเป็นเอก การเอาใจใส่ดูแลวัดวาอารามของท่านด้วยความมุ่งมั่นนี้เอง จึงทำให้วัดบางมอญในสมัยที่ท่านมีชีวิตอยู่เจริญรุ่งเรืองมากวัดหนึ่ง ในแถบถิ่นตำบลบางนา เป็นวัดที่ใหญ่โต ทั้งกุฏิ ศาลาการเปรียญโรงเรียน

หลวงพ่ोजัน เป็นพระเถรคณาจารย์สมัยเก่า สูงด้วยอายุ มากด้วยพรรษา และได้รับเกียรติยกย่องว่า เป็นพระที่มีคุณธรรมและเมตตาธรรมอันสูงส่ง เจริญของท่านถึงแม้จะสร้างมานานแล้วก็ตาม ยังมีผู้นิยมเลื่อมใสศรัทธากันอยู่มาก และเป็นเหรียญหนึ่งที่ชาวอยุธยาทั้งมวลภูมิใจ ยิ่งว่าเป็นเหรียญขลังที่มีอันดับเหรียญหนึ่งเดียว พุดถึงกิตติคุณในวัดอุโมงค์ของท่านแล้ว ประชาชนคนทั่วไปยังศรัทธาเลื่อมใสกันอยู่ไม่น้อย ถึงแม้ว่าเหรียญของท่านจะไม่เด่น ขาดความงามไปบ้าง แต่ก็ปรากฏว่ามีของปลอมออกกระบาดไปทั่ว แสดงถึงเหรียญของท่านต้องดีจริง จึงมีผู้ทุจริตปลอมแปลง (ถ้าไม่ดีคงไม่มีคนปลอม) อนึ่งเหรียญของหลวงพ่อกันที่แท้จริงนั้นดูง่าย เพราะหล่อในสภาพที่เรียบร้อย จึงแตกต่างกับของปลอมอย่างเห็นได้ชัด

เหรียญหล่อหลวงพ่ोजัน วัดบางมอญ จัดสร้างใน ปี พ.ศ.2465 โดย มหาทรัพย์ เฉลยวาเรส เป็นศิษย์ในหลวงพ่ोजัน ได้ขออนุญาตหลวงพ่ोजัน สร้างรูปหล่อสัมฤทธิ์ขนาดเท่าองค์จริง และ สร้างเหรียญหล่อรูปท่านเนื้อโลหะผสมแบบทองเหลืองนี้

รูปหล่ออุปัชฌาย์จั่น จันทสโร จัดสร้างใน ปี พ.ศ.2465

เหรียญหล่อหลวงพ่อจั่น วัดบางมอญ ปี พ.ศ.2465

<http://www.amuletheritage.com/p-8.html>

หลวงพ่ोजันหรืออุปัชฌาย์จัน เป็นพระเถระที่มีศีลาจาว์ตรครบถ้วน การปฏิบัติธรรมวินัยระเบียบแบบแผน ท่านก็เคร่งครัด เมื่อผู้ใดพบเห็นก็ชวนให้เคารพนับถือกราบไหว้ มาพบท่านครั้งหนึ่งก็พยายามมาหาท่านอีกเป็นครั้งที่ 2-3 หลวงพ่อได้บำเพ็ญศาสนกิจด้วยคุณงามความดีมาตลอดชีวิตของท่าน กระทั่งถึงวันอาทิตย์แรม 3 ค่ำ เดือน 3 ปีเถาะ เวลาบ่าย 4 โมง ตรงกับวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2470 ท่านได้ถึงกาลมรณภาพ นับสิริอายุครบ 90 ปี (67 พรรษา) บริบูรณ์ นับได้ว่าชาวอำเภอ महाराजได้สูญเสียพระเถระพระอาจารย์ผู้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรไปอย่างน่าเสียดาย

อนึ่งในงานพิธี ฌาปนกิจศพหลวงพ่อกุปชฌาย์จันนั้น ปรากฏว่าบรรดาศิษย์และท่านที่เคารพเลื่อมใสต่างมาร่วมพิธีกันอย่างคับคั่ง แม้วัดบางสงบจะกว้างต่างก็ต้องแออัดไปด้วยผู้คน เพราะใครๆ ก็เคารพเลื่อมใสและศรัทธา จึงได้มาร่วมพิธีกันอย่างคับคั่ง

สรุปพระอุปัชฌาย์จันหรือที่ทุกคนเรียกว่า หลวงพ่อจัน ท่านได้รับการยกย่องพิเศษสุด 3 ประการด้วยกัน คือ

1. ท่านเคร่งในการปฏิบัติธรรม
2. อมรมสั่งสอนกุลบุตร-ธิดา ให้มีความรู้
3. ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ

จนกระทั่งได้รับการขนานนามว่าหลวงปู่พระผู้ทรงคุณธรรมและกอร์ปด้วยเมตตาบารมี สมกับเป็นปูชนียบุคคลที่ควรสักการะเคารพยกย่องอย่างแท้จริง

วัดบางมอญ (วัดบางสงบ)

คำว่า "อยุธยา" นั้น ทุกคนย่อมรู้ว่าเป็นเมืองเก่าโบราณ และเคยเป็นเมืองหลวงของไทยมาแล้ว สมัยหนึ่ง ความยิ่งใหญ่ไพศาลและความสมบูรณ์พูนสุข ทำให้ผู้คนในสมัยกรุงศรีอยุธยาเกิดความ ร่มเย็นเป็นสุข ซึ่งมีระยะเวลานานโขทีเดียว ในช่วงระยะเวลาหนึ่งของความรุ่งโรจน์ได้กลับมาเป็นร่วงโรย ก็เมื่อครั้งเสียกรุงเมื่อปี 2310 นี้เอง สิ่งที่เป็นพยานโดยประจักษ์ชัดนั้นก็คงได้แก่โบราณสถานอัน สำคัญต่างๆ ในพระราชวังและชากกรุงโดยทั่วไป ซึ่งยังทิ้งความเก่ากรำงไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้เชยชม ปูนียาวัตถุหรือโบราณวัตถุเหล่านั้นก่อให้เกิดสะท้อนทางอารมณ์ของคนไทยเราไม่น้อยเลยทีเดียว หลักฐานต่างๆ ถึงแม้จะเป็นเพียงน้อยนิด ก็ยังคงสะกิดใจของคนไทยเราอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

ตำบลบางนา ในอดีตนั้นเป็นตำบลหนึ่ง ซึ่งเคยเป็นที่อยู่อาศัยของชาวมอญ (มอญ) เมื่อครั้งกรุงศรี อยุธยาขึ้น ชาวมอญเหล่านี้ได้มาตั้งรกรากถิ่นฐานประกอบสัมมาอาชีพที่สุจริต โดยการปั้นหม้อดิน เผา ปั้นโอ่ง ปั้นไห หม้อ กระปุก จานชาม ครก ต่างๆ ซึ่งชาวมอญมีความชำนาญมาก ได้มาทำการ ค้าขายให้กับคนไทยเราเรื่อยมา โดยชาวมอญ ได้อพยพเคลื่อนย้ายมาจากจังหวัดปทุมธานีบ้างและที่ อื่นๆ บ้าง เพราะชาวมอญทั้งหมดมีปรากฏอยู่ทั่วไป ๆ เช่น ชาวมอญปากกัด พระประแดงชาว รามัญหมู่บ้านบางมอญ สิงห์บุรี ชาวมอญมีนิสัยชอบค้าขายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ประกอบกับมีความ ชำนิชำนาญในเรื่องของเครื่องปั้นดินเผาอยู่ก่อน ถึงแม้ว่าการเผาอิฐก็เช่นกัน ชาวมอญมีความถนัด มากไม่น้อยเลยทีเดียว นับเป็นอาชีพหลักที่สืบเนื่องมาจากบรรพบุรุษของเขานั้นเอง การมาตั้งรกราก ถิ่นฐานที่ตำบลบางนาแห่งนี้ เขาคงจะเล็งเห็นว่าเป็นตำบลที่ค่อนข้างดี เหมาะจะเกี่ยวกับการค้า ขยายและการทำไร่นาบ้าง พวกเขาเหล่านั้นจึงเลือกชัยภูมิดังกล่าวในตำบลนี้เป็นที่ตั้งพื้นฐานเพื่อก่อ รางสร้างฐานะของเขา

จากหลักฐานที่น่าจะทำให้คิดและสันนิษฐานว่าแหล่งตำบอบางนาแห่งนี้เป็นที่ตั้งของชาวรามัญนั้น มีอยู่ว่ามีเตาเผาและวัตถุอันเป็นวัสดุเกี่ยวกับดินเผา นั่นคือ หม้อ โอ่ง ไหองจมน้ำที่ดินฝังลึกลง บางนาทั้งสองฝั่งปาก ลำคลองแห่งนี้เป็นลำคลองเก่า ที่ประชาชนทั้งหลายหมู่เหล่าได้ใช้เป็นที่อยู่ ไปมาหาสู่กันตลอดมา ยังไม่มีการชลประทาน เรือยนต์ เรือจ้าง และ เรือพาย ก็เป็นปัจจัยสำคัญใน ครั้งนั้นอย่างมากทีเดียว

ลำคลองบางนา เป็นลำคลองที่ทำให้คุณประโยชน์แก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ริมฝั่งคลองโดยทั่วไป ความอุดมสมบูรณ์ได้เกิดขึ้นแก่ประชาชนผู้พักอาศัยเป็นอันมากคลองนี้เป็นคลองที่แยกมาจาก ลำแม่น้ำ ลพบุรี ตรงตำบอกระทุ่ม ไหลล่องใต้มาบรรจบกันกับแม่น้ำป่าสัก ซึ่งไหลมาจากสระบุรีมา บรรจบกันที่ จ.อยุธยา (คือ แม่น้ำเจ้าพระยา-ป่าสัก-ลพบุรี) การทำมาค้าขายของชาวรามัญ จึงต้อง อาศัยเรือเป็นเรือสำคัญในการขนถ่ายสินค้า หม้อดิน โอ่ง ไห ต่างๆ ไปตามลำห้วย ลำคลอง หนองบึง และที่มีประชาชนอาศัยอยู่ ด้วยเหตุที่ปกหลักในการประกอบอาชีพอย่างเป็นลำเป็นสัน นี้เอง จึงทำให้ชาวรามัญทั้งหลายตั้งมวลงสร้างวัดขึ้น เพื่อประกอบศาสนกิจตามควรอันเกี่ยวกับ ประเพณีนิยมขึ้น วัดที่ชาวรามัญจัดสร้างขึ้นนั้น คือ วัดบางมอญ ซึ่งอยู่ในตำบอบางนา หมู่ที่ 4 อำเภอมหาราช จังหวัดพระนครศรีอยุธยาในสมัยโบราณชาวบ้านแถบนั้นเชื่อว่า เคยเป็นถิ่นที่อยู่ของชาวรามัญอย่างแน่นอน เพราะมีสถานที่เตาเผาหม้อดิน สิ่งเหล่านี้ได้ชำรุดแตกสลายทับถมกัน เป็นชั้นเชิง เนินสูงกองพะเนินอยู่ตามริมฝั่งคลองดังกล่าว ซึ่งเป็นที่เชื่อและสันนิษฐานได้ว่าเป็นแหล่ง ที่ชาวมอญอยู่อาศัย

การสร้างวัดวาอารามของชาวมอญ ก็คงจะสร้างคล้ายๆ กับการสร้างวัดโดยทั่วไป ตามหลักพุทธ ศาสนาของเรา เพราะมีปรากฏหลายวัดที่ชาวรามัญได้ร่วมกันจัดสร้างขึ้น โดยนิมนต์พระภิกษุที่มีเชื้อ

สายเดียวกันเป็นสมภารเจ้าอาวาส และเชื่อเหลือเกินว่าเมื่อสร้างวัดขึ้นแล้ว ก็จะต้องตั้งชื่อหรือขนานนามวัดตามตำบลที่อยู่ ทุกคนพร้อมใจกันเรียกชื่อวัดนี้ว่า "วัดบางมอญ" ซึ่งตั้งอยู่บนริมฝั่งคลองบางมอญทางด้านทิศตะวันออก ในเขตหมู่ที่ 4 ตำบลบางนา อำเภอมหาราช จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วัดบางมอญ หรือบางคนเรียกว่า วัดคลองมอญนี้ ไม่ปรากฏหลักฐานการสร้างที่แน่นอน

พื้นที่ของวัดมีเกินกว่า 15 ไร่ ทิศเหนือติดต่อกับตำบลบ้านหลวง กิ่งอำเภอดอนพุด จ.สระบุรี ทิศใต้ติดต่อกับตำบลกระทุ่ม อ.มหาราช จ.พระนครศรีอยุธยา ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลพระนอน อ.นครหลวง และ ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลโรงช้าง

วัดบางมอญ มีสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเป็นวัดเก่าก็คือ มีโบสถ์มหาอุดม์แบบชาวมอญเคยสร้างเช่นที่วัดเชิงท่า ลพบุรี พร้อมทั้งเจดีย์ก็มีส่วนคล้ายกันมาก และเหมือนกับพระเจดีย์วัดอัมพวัน ซึ่งหลวงพ่อกวักก็เคยสร้างไว้ อันมีเชื้อสายเดียวกัน ปัจจุบันนี้โบสถ์ได้สร้างใหม่ (เรือของเก่าออก) มีเสาหงส์ 2 เสา พร้อมทั้งตัวหงส์อยู่บนยอดเสาเป็นเนื้อโลหะผสม แต่ก็ได้มีขโมยลักไปเสียแล้วมองกุฏิพื้นไม้ต่างๆ ยังมีลวดลายฉลุให้ปรากฏเห็นว่า เป็นวัดเก่าวัดหนึ่ง ในตำบลบางนาแห่งนี้วัดบางมอญ จึงมีพวกมิชชันนารีเจ้ามาลักขโมยของดี และมีค่ากันครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งชาวบ้านหวาดผวาไปตามๆ กัน

วัดบางมอญ เพิ่งมาเปลี่ยนชื่อเป็นวัดบางสงบ เมื่อครั้งขุนบริหารชลานันท์ มาเป็นนายอำเภอมหาราชนี้เอง แต่ประชาชนทั่วไป ไม่ค่อยจะรู้จักคำว่าบางสงบมากนักคงเรียกว่า วัดบางมอญ อยู่เช่นเดิม เหตุที่เรียกว่า วัดบางสงบหรือเปลี่ยนชื่อว่าบางสงบนั้น เพราะว่าคนแถบวัดบางมอญเองทำมาหากินกันอย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่ค่อยมีนักเลงอันธพาล มีความร่มเย็นเป็นสุข เรียกว่าอยู่กันอย่างสันติสุข ในการประกอบอาชีพโดยทางสุจริต จะมีคนถิ่นอื่นเท่านั้นที่ไปก่อเรื่องก่อราวขึ้นชาวบางมอญทุกคนมีความสามัคคีกันดี อาชีพหลักของเขาคือการทำนา

ท่านผู้ใดจะประสงค์ไปเที่ยววัดบางมอญหรือวัดบางสงบนั้นไปไม่ยากเลย เพราะปัจจุบันนี้เส้นทางสัญจรไปมา(การคมนาคม) สะดวก ถ้าท่านมาจากกรุงเทพฯ โดยรถยนต์ส่วนตัว หรือไม่ก็ตาม เมื่อรถวิ่งมาตามถนนสายเอเชีย กระทั่งถึงทางแยกเข้าตัวเมืองอ่างทองท่านหยุดรถตรงสี่แยก แล้วมองไปทางขวามือทางด้านทิศตะวันออกจะมีถนนอีกสายหนึ่ง นั่นคือ ถนนสายอ่างทอง-ถนนสายท่าเรือ (สายยาวตัดเชื่อมกัน) จากนั้นท่านก็เลี้ยวรถวิ่งไปทางขวามือทางด้านทิศตะวันออกประมาณ 12 กิโลเมตร จะเห็นหมู่บ้านและมีป้ายบอกชื่อ วัดบางมอญ อยู่ขวามือ เลี้ยวขวาเลี้ยวขวามือ มองไปทางทิศใต้ไม่กี่กิโลเมตร ประมาณสัก 1 กม. ครึ่ง ท่านจะเห็นโบสถ์วัดบางมอญเด่นสง่างามไม่น้อยทีเดียว (โบสถ์หลังใหม่) ส่วนของเก่าได้ถูกรื้อเพราะชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลา สภาพของวัดบางมอญครั้งอดีตกับปัจจุบันแตกต่างกันมาก คือ มีของเก่าแก่มาแสดงให้เห็นว่าเคยมีความเจริญรุ่งเรืองมาก่อน

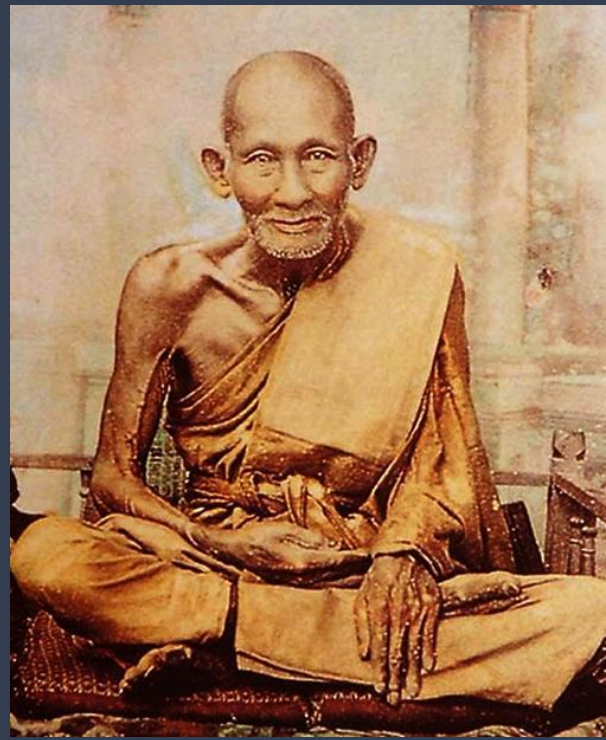
วัดบางมอญนี่เองที่มีพระคณาจารย์ที่มีชื่อเสียงระบือลั่นนามก้องไปทั่วสารทิศ เกียรติคุณและกิตติศัพท์ของพระคุณท่าน (หลวงพ่ोजัน) นั้นย่อมเป็นที่โจษขานเล่าลือกันมาตลอดไม่เสื่อมคลาย และยังเป็นพระอาจารย์ของหลวงพ่อกราน วัดโคกโพธิ์ จ.สระบุรี อีกด้วย ทั้งยังเป็นพระรุ่นพี่ของหลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติ (แก่กว่า 10 ปี) และ หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า (แก่กว่า 10 ปี) หลวงพ่ोजัน หรือ อุปัชฌาย์จัน แห่งวัดบางมอญนี้นั้น ท่านเป็นเจ้าของเหรียญหล่อรูปเหมือนอันลือลั่น ได้สร้างนามและเกียรติคุณดังขจรขจายไปทั่วสารทิศ พุทธคุณของเหรียญนั้นเป็นเลิศด้านมหาอุดม์และคงกระพันชาตรี มีคนทั่วไปนิยมยิ่ง

ลำดับเจ้าอาวาสของวัดบางสงบ

1. พระอุปัชฌาย์จัน
2. พระอุปัชฌาย์แหยม
3. หลวงพ่อเขียว ธรรมโชติ
4. หลวงพ่อเมือง
5. หลวงพ่อพวง ธรรมปัญญา (เย็นสุข)

หลวงพ่อกั่น วัดพระญาติ

หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า

หลวงพ่อกราณ วัดโคกโพธิ์

ภาพปูชนียวัตถุและสิ่งก่อสร้างที่งดงาม
ภายในวัดบางสงบ (วัดบางมอญ)

ที่มา : Dharma-gateway, www.dharma-gateway.com/ , ประวัติหลวงพ่ोजัน วัดบางมอญ

อ.มหาราช จ.พระนครศรีอยุธยา.

ทำเนียบพระเครื่อง, www.web-pra.com/ , หลวงพ่ोजัน จันทสร และ ประวัติวัดบางมอญ .

องค์การบริหารส่วนตำบลบางนา, www.bangna.go.th/ , วัดบางสงบ.

Google, <https://www.google.com/maps/> , วัดบางสงบ ตำบลบางนา อำเภอเมือง

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.

amuletheritage.com